

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5.

29de januar 1893.

19de aarg.

Liden regnemester.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Forfulgt.

Frit efter det engelske af G.

At blive ved at være løbegut eller noget lignende hele mit liv, knapt at kunne læse eller skrive mit eget navn, altid blive ved at være en stakkars, uvidende tosse, det er haardt!" udbrød Georg Smith, idet han ærgerlig strøg taarerne af sine øine; han skammede sig ved at græde, skjønt der ingen var tilstede, som kunde se hans vaade kinder eller hans skjælvende læber. „Det er for galt, nu graater jeg ovenikjøbet, jeg store gut!"

Georg Smith var kun 14 aar gammel, men hans forældre var døde, og han havde allerede i næsten 2 aar tjent sit brød paa mange forskjellige maader. Han havde pudset støvler og løbet erender; tidt var han gaaet tilsæns uden aftensmad, og tidt havde leiet været paa et høløft eller i en skald. Nu havde han dog faaet en fast ansættelse: han solgte aviser paa det hurtigtog, som hver aften klokken 9 afgik fra Woodstock; men skjønt han tjente en ret god løn, blev han hver dag mere og mere utilfreds, thi han saa ingen udsigt til at komme fremad.

Hr. Bassom, togsrøeren, til hvem han havde talt om sin sorg, havde sagt til ham: „Det vigtigste, gutten min, er, at du gjør din pligt, i hvilken stilling du end bliver sat; saa maa du lade Vorherre sørge for resten."

Men Georg vilde ikke lade sig nøie dermed. „Jeg synes", havde han svaret, „at

det er som at blive ved at gaa bortover en vei uden at have noget maal. Hvis jeg blot kunde øine et maal, vilde jeg anspænde alle mine kræfter, om saa veien gik op ad et steilt bjerg!" Og guttens øine lystte, saa at hr. Bassom saa paa ham med forundring.

Denne aften havde Georg solgt alle sine aviser og var gaaet ud paa platformen udenfor den bagerste vogn, hvor han kunde være alene. Det var, som om togets hurtige fart dæmpede uroen i hans sind, og han stod længe og saa paa de lys, som kom frem, naar de nærmede sig en station, og igjen forsvandt og tabte sig i mørket, naar de for forbi den.

Medens han drømmende stirrede ud i luften, blev han sig efterhaanden bevidst, at der var noget usedvanligt ved et af disse lys. Først kunde han ikke gjøre sig rede derfor, men i næste øieblik var han vis paa, at der var et lys, som han aldrig før havde seet.

Det, som i særdeleshed forekom ham underligt, var lysets stilling. Det saa ud, som om det stod lige imellem de skinner, paa hvilket toget kjørte. Det kunde ikke være noget signal, dertil var det ikke høit nok oppe i luften; der var desuden ingen signalstænger paa den del af banen.

Medens han med voksende forundring saa paa det sælsomme lys, opdagede han, at det flyttede sig, ja, at det fulgte efter toget. Da dette nemlig gjorde en dreining, forsvandt lyset, men kom atter tilshue efter et øiebliks forløb; og det viste, at det ogsaa havde foretaget dreiningen.

Det blev større og klarere, og det var øiensynligt, at det kom toget nærmere. Gutten kunde nu tydeligere se det; det var som en skinnende skive, hvis lys hele tiden slagrede og rystede.

Georg begyndte at fatte, hvad det var; men var bange for at tro sine egne øine. Han sølte sig gjennemisnet af en kold gysen — skulde det være det?

I dette øieblik traadte togsføreren ud paa platformen; Georg trak ham i ærmet og udbrød, idet han pegede paa lyset: „Se, se, hvad er det?“

Hr. Baskom skjagede med haanden for sine øine og stirrede et minut paa lyset; derpaa vendte han om uden at sige et ord og skyndte sig tilbage igjennem toget. I næste øieblik skingrede lokomotivets pibe, og Georg følte pludselig, at togets hurtighed forøgedes betydelig.

Hr. Baskom vendte tilbage til platformen, ledsaget af en konduktør. Begge mændene undersøgte med øiensynlig ængstelse lyset, som bestandig kom nærmere, og konduktøren gav det ene advarende signal efter det andet med den røde lygte, han holdt i haanden.

„Det er nr. 26“, sagde hr. Baskom; „det stod paa sidesporet ved Richfield, da vi passerede der forbi.“

„Hvad skal det betyde, at det følger efter os?“ spurgte konduktøren. „Og hvorfor svarer det ikke paa vore signaler?“

„Fordi“, svarede hr. Baskom, „der rimeligvis ikke er nogen fører, som kan se eller høre dem.“

„Et løbsk lokomotiv!“ udbrød konduktøren forfærdet.

„Netop; det er skeet engang før her paa banen. De har sat det ind paa sporet, rede til at tage et tog med, og paa en eller anden maade er det kommet i fart.“

Georg, som havde lyttet opmærksomt til denne samtale, forstod den kun altfor godt. Lyset bag ved dem var fra lokomotivet nr. 26; han havde ogsaa seet dette lokomotiv paa sidesporet, da de passerede forbi Richfield. Som hr. Baskom havde sagt, maatte det være bragt ind paa hovedsporet for at tage et tog med, og ved en eller anden forseelse var det faret afsted uden fører. Georg vidste, at nr. 26 var en af de kraftigste maskiner paa hele banen, og det løb alene, medens hurtigtogets maskine maatte trække

6 tungt ladede vogne. Hvis der ikke kunde gjøres noget for at stanse nr. 26, maatte det snart naa hurtigtoget, og en forfærdelig ulykke vilde da være uundgaaelig.

Med skingrende allarmpibe og i rasende fart for det forfulgte hurtigtog afsted, svaiende om dreininger, raslende over broer og brusende gennem tunneller, som om det selv var sig sin fare bevidst. Men hele tiden kom dog det forfølgende uhyre nærmere og nærmere. Hurtigtoget skulde være stanset et minut ved Beberley station, men der var ingen tid til det; Georg saa et glimt af blege, forfærdede ansigter og distende lys, og saa forsvandt det hele igjen i mørket.

Passagererne havde faaet at vide, i hvilken fare de svævede, og var ude af sig selv af rædsel. Hr. Baskom selv var som lammet af skræk og ikke istand til at udfinde, hvorledes ulykken kunde afberges.

Ogsaa Georg var forfærdet, men han kunde dog ikke lade være at gruble over, om der ikke gaves noget middel, hvorved toget kunde frelses. Nei! . . . jo, . . . jo! Som et glimt for en lys tanke gennem hans sjæl . . . maaste kunde det lade sig gjøre! Han greb fat i hr. Baskom og raabte med en stemme, som kunde høres gennem togets brusen: „Er der ikke en temmelig steil stigning, naar vi er komne over den næste bro?“

„Jo, hvad saa?“

„Gik ikke et tog istaa der for nogle maaneder siden, lige efter at et foregaende tog havde tabt og knust nogle tunder med olje?“

Hr. Baskom nikkede.

„Kan vi ikke helde Olje paa skinnerne og stanse dette lokomotiv?“

Hr. Baskoms blege ansigt opklaredes lidt. „Det er i det mindste en mulighed, som vi bør forsøge“, og han skyndte sig bort.

Georg vidste, at naar der er is paa skinnerne, kan maskinens hjul undertiden blive ved at dreie rundt uden at sætte lokomotivet i fart. Det samme er tilfældet,

Fra sydensk skove. I.

Fra sydens skove. II.

naar skinnerne er tilsmurte med olje. Hvis toget løber paa en lige vei eller nedad en helbning sker det ikke; men opad en stigning vil det som oftest blive tilfældet. Som Georg nylig havde sagt, var det skeet med et tog paa den stigning, som hurtigtoget nu nærmede sig: det var blevet stanset derved, at nogle fustager med olje var blevne knuste og havde dækket skinnerne og banen med sit fedtede indhold. Georg troede, at hvis skinnerne bag ved hurtigtoget kunde blive overhældte med olje under stigningen, vilde det forfølgende lokomotiv gaa istaa. Det var i det mindste et forsøg værd.

Hr. Basfom viste sig straks igjen, fulgt af en konduktør, og banede sig vei mellem de forfærdede passagerer; begge mændene bar to store oljekander, som hver indeholdt næsten tyve pletter af den tykke blanding af olje og talg, som bruges til maskinsmørelse. Hver kande havde en lang, krum tud og i den modsatte side en hant.

Hurtigtoget kørte allerede opad stigningen, og bagefter det i knapt 150 alens afstand bruste det efterfølgende lokomotiv, hvis ildøse skinnede bestandig stærkere. Hr. Basfom og konduktøren lagde sig paa knæ og bøjede sig saa langt frem, som de kunde, idet de holdt tuden af kanderne nogle tommere over skinnerne.

Medens hurtigtoget kørte videre, saa Georg den tykke vædske strømme ud over skinnerne, som glinsede i det forfølgende lokomotivs lys. Der var et øieblikks forfærdelige spænding — man vovede knapt at trække veiret, da lokomotivet for ind paa de to glinsende skinner. Nei, det var sikkert ikke noget blandværk, afstanden blev større! Og da Hurtigtoget var kommet helt op ad stigningen, gispende og stønnende som en udmattet løber, udstødte dets passagerer et skrig af glæde og taknemmelighed; thi paa det med olje overhældte sted stod nr. 26, prustende og hvæsende, medens dets hjul frugtesløst dreiede sig rundt med en larm som af en fjern torden. De var frelste.

Bed den første station stansede ogsaa hurtigtoget, og passagererne samlede sig for at takke hr. Basfom. Men han erklærede, at han ikke kunde modtage nogen tak, da deres frelse udelukkende skyldtes Georgs klogskab og aandsnærværelse, hvorpaa han trak gutten frem og forestillede ham for passagererne. Vor unge ven var meget undselig og meget rød i hovedet og vidste slet ikke, hvad han skulde sige, da mændene næsten klemte hans haand fordærvet ved sit kraftige tryk, medens flere af damerne endelig vilde omfavne og kysse ham. Hr. Basfom havde imidlertid underholdt sig med nogle velklædte herrer, som stod lidt affides; han vendte sig om til gutten og sagde med sit venlige smil:

„Hør Georg, disse herrer mener, at dit kloge indfald nok kan fortjene, at du faar leilighed til at lære noget, og de vil sørge for, at du kommer i en passende skole. Jeg er vis paa, at du vil lære noget nyttigt, og at du med tiden vil blive en forstandig og dygtig mand.“

Georg forsøgte at fremstamme sin tak, men hans stemme kvaltes af taarer; det lod dog til, at herrerne ganske godt forstod, hvad han vilde sagt.

Da toget igjen havde sat sig i bevægelse, sagde hr. Basfom:

„Sagde jeg ikke altid, at du blot skulde gjøre din pligt og lade Vorherre sørge for det øvrige?“

„Jo“, svarede Georg med et dybt aandedræt; „og nu vil jeg med Guds hjælp stige op ad bjerget, det skal De saa se.“

Et stykke papir.

For nogle aar siden var en ung pige i Irland isærd med at hænge nye gardiner op i sit værelse. Hun stod oppe paa en stige og tog de naale, hun skulde bruge, af et stykke papir, som de var heftede paa. Men inden hun var færdig med sit arbejde,

var naalene opbrugte, og hun maatte sende en pige, som hjalp hende, efter nogle flere. Medens hun ventede, saa hun paa papiret, hun endnu holdt i sin haand, og opdagede, at der stod noget trykt paa den ene side, hun læste: — „Og han blev udstødt fra menneskene og aad urter som øksne, og hans legeme blev vædet af himmelens dug, indtil hans haar voksede som ørnesaar, og hans negle som fugleklør. Men der disse dage var til ende“ — — — saa var der ikke mere at læse. Den unge pige vilde gjerne have læst mere, men bladet var revet af. Nogle dage efter kom hun til Dublin for at søge raad hos en læge. I hans forværelse laa der paa bordet en bog, den tog hun og bladede i, medens hun ventede, og læste endelig til sin store forundring de samme ord, hun havde læst hjemme paa det iturevne blad. Hun blev forundret over at finde de ord i bibelen; som katolik havde hun aldrig før haft den bog i sin haand. Paa veien fra lægen til banegaarden købte hun en bibel. Da hun kom hjem, læste hun først fortællingen om Nebukadnezar, derefter læste hun med megen glæde det nye testamente. Der faldt ligesom stjæl fra hendes øine, og hun læste om den evige sandhed og om herlige naadegaver, hun hidtil ikke havde haft nogen anelse om. Og meget af det, hun læste, var helt anderledes end det, de katolske prestere havde lært hende. Hun blev helt ængstelig tilmode og gik i sin hjertekvide hen til presten for at faa oplysning hos ham. Denne forlangte straks, at hun skulde give ham bibelen, den maatte lægsfolk og navnlig kvinder ikke paa nogen maade havde lov til at eie og læse i. Men hendes hjerte var allerede saa mægtig grebet af de hellige ord, at hun bestemt negtede at stille sig fra bibelen. Hun besøgte nu en protestantisk gudstjeneste og søgte undervisning hos en prest, og hendes iver voksede, og hendes glæde forsøgedes, da hun saa, prestens lære var i nøie overensstemmelse med bibelens ord.

Efter nogen tids forløb gik hun over i den protestantiske menighed. Var det ikke underligt, at beretningen om Nebukadnezar skulde faa en saadan betydning for den unge, katolske pige? Men Herrens veie er jo ofte underlige; og det, som vi ofte kun holder for ubetydeligt, kan udrette store ting for Gud. Her var et lidet stykke papir et bud fra ham til et vildfarende menneskebarn.

Menederen.

Mn ung mand, som hedte Nikard, skulde rejse bort og blive nogle maaneder i fremmede lande. Han havde ti hundrededalersedler i sit skrivebord, men han var bange for, at nogen skulde stjæle dem, medens han var borte; derfor gik han hen til en gammel, rig kjøbmand og bad ham gjemme pengene. Kjøbmanden lovede det, og Nikard reiste. Da han atter kom hjem, gik han til kjøbmanden og bad om at faa sine penge igjen; men hvor fortrakket blev han ikke, da den gamle kjøbmand sagde: „Jeg har ingen penge faaet af dig; du lyver, eller du spørger!“ Den unge mand gik da til dommeren og fortalte ham, hvorledes den gamle, rige kjøbmand vilde bedrage ham. Baade kjøbmanden og Nikard blev da kaldte for dommeren, og denne dømte, at kjøbmanden skulde aflægge ed paa, at Nikard ingen penge havde givet ham at gjemme. Kjøbmanden gav da Nikard sin hat og stot at holde og aflagde ed paa, at han ikke havde nogen af Nikards penge, og de gik alle hjem fra raadhuset. Men da kjøbmanden gik nedad trappen, snublede han over sin stot; stotten brækkede midt over, og den gamle bedrager og meneder faldt nedover trappen og slog sig ihjel. Hvor forundrede blev ikke alle, da de saa, at stotten var hul, og at de ti hundrededalersedler var inde i stotten! Der havde den gamle gjemt dem, og han havde bedet Nikard holde stotten, medens han aflagde eden; thi saa kunde han sverge paa, at han ikke havde pengene. Men Gud straffede den gamle bedrager, som tog hans navn forfængelig.

Fra Sydens skove.

[Med to billeder.]

Svor forskjellig er ikke naturen paa de forskjellige steder! Og ikke mindst, hvad skovene angaar! Der kan vel ikke tænkes større modsætning end nordens gran- og furuskove og de tropiske jordbelters urskove. Det er en forunderlig rig og kraftig vækst, som den brændende tropiske sol kan virke, særlig hvor jordbunden er gennemtrængt af fugtighed. Vældige kæmpe træer hæver sig iveiret, og en hær af slyngplanter gjør det paa mange steder næsten umuligt at komme frem udenfor de indfødtes gamle vante stier.

Men det er ikke alene planteverdenen, som er saa rig i disse egne. Ogsaa dyreverdenen frembyder en mangfoldighed og rigdom, som vi har vanskeligt for at tænke os ind i. Og vil man trænge sig frem gennem de store skove, er man udsat for angreb fra dyr af de forskjelligste slags, ligesom de smaa giftige insekter og til de store blodtørstige rovdyr. Ikke mindst farlige er mangesteds slangerne, enten det er de vældige kvælerflanger eller de ikke saa store, men derfor ikke mindre farlige giftflanger. Vi henviser forøvrigt til vore to billeder.

Georg Whitefield.

Na den bekjendte folkeprædikant Georg Whitefield engang opholdt sig i staden Plymouth for at prædike Guds ord, boede han hos en af sine venner, som hed Kinsman. En dag sagde han til denne sin ven: „Lad os nu besøge nogle af de fattige; thi det er ikke nok, at vi arbejder paa prædikestolen, vi maa ogsaa udenfor prædikestolen søge at gavne.“ Da han derefter gik ud i staden og saa sig omkring i de

fattiges boliger, uddelte han alt, hvad han havde ligetil den sidste skilling. Kinsman, der vidste, hvor aldeles han derved blottede sig selv, ytrede, at han dog var altfor rundhaandet. Men Whitefield svarede ham alvorligt: „Unge mand, det er ikke gjort med at bede og sætte et alvorligt ansigt op. En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud og faderen er, at besøge enker og faderløse i deres trængsel og at hjælpe dem i deres nød og elendighed. Mine indtægtskilder er rigtig nok for øieblikket udtømte; men Gud, hvem jeg tjener, og hvis børn jeg har understøttet, vil uden tvil snart give mig erstatning derfor.“ Og se, endnu samme aften kom en ham aldeles ukjendt mand og sagde til ham: „Med stor fornøielse har jeg hørt Deres prædikener; jeg ved, De er paa reise, og det koster ikke saa lidet at reise. Vil de ikke være saa god at tage mod denne ubetydelighed?“ — og idetsamme overrakte han ham en gave af fyrretøve rigsdaler. Whitefield kom smilende tilbage til familien og sagde: „Se her, min ven, Gud har allerede erstattet mig, hvad jeg i eftermiddag lagde ud for ham. Lad dette for fremtiden lære dig ikke at holde noget tilbage, naar du har leilighed til at gjøre vel dermed. Manden, som kaldte mig ud, er mig aldeles ukjendt, og hensigten med hans komme var at bringe mig denne sum, som jeg har i haanden.“

Bliv aldrig træt.

Henrik blev snart træt af at grave i jorden. Han tog sin trøje paa sig og efterat have staaet i nogle minutter med hænderne i bukselommerne og betragtet sin broder, gik han sin vei.

John derimod, som havde besluttet at fuldføre, hvad han havde begyndt paa, holdt ved indtil hans gavearbejde var færdigt, uagtet han var badet i sved og følte sig meget udmattet.

De, som bliver trætte af sit arbejde, vinder ingenting, men de, som holder ud, kan være visse paa, at deres gjerning skal lykkes.

Billedgaaden i nr. 3 er paa grund af trykfeil desværre uløselig.